

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 81 • nummer 2 • februari 2026

INHOUD

<i>Heere, U bent oneindig groot! (gedicht)</i>	<i>25</i>
<i>Treffende gedachten uit Petrus' toespraak in Handelingen 3 (1) .</i>	<i>26</i>
<i>De drie delen van de profetische toespraak</i>	
<i>in Mattheüs 24-25 (2)</i>	<i>30</i>
<i>De voltooiing van de tabernakel</i>	<i>37</i>
<i>Bij het kruis staan</i>	<i>38</i>
<i>Een slapende Jezus?</i>	<i>46</i>
<i>Gerechtvaardigd uit gevoel of uit geloof?</i>	<i>47</i>

Veel gestelde vragen

Door M. Hardt

Acht vragenseries met antwoorden die een kernachtige uitleg geven over de basis van het Christelijk geloof. Geschikt voor Bijbelstudie, zowel individueel als in groepen.

De vragen hebben betrekking op:

- De Heere Jezus - Zijn Persoon
- De Heere Jezus - Zijn lijden
- De Heere Jezus - Zijn ambten
- De Heere Jezus - Zijn terugkomst
- Het Evangelie van verlossing - Rechtvaardiging van zonden
- Het Evangelie van verlossing - Bevrijding van de macht van de zonde
- De Gemeente vandaag
- De inspiratie van de Bijbel

Bestelcode: 299-2

Aantal pagina's: 105

Prijs: € 7,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood-hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Heere, U bent oneindig groot!

Lam van God, wij zien aanbeddend
Vaders liefd' en heerlijkheid
in U op Uw weg op aarde
stralen door Uw need'righeid.
Uw verheven kracht en wijsheid
openbaren Wie U bent.
Aard' en hemel buigen voor U
als de eeuwige 'Ik Ben'.

Zoon van God, U bent voortdurend
eeuwig in Uw Vaders schoot
en U bent steeds Zijn vermaking –
zelfs toen U ging in de dood!
Als een wonder van genade
legde U Uw glorie af,
kwam U voor zondaars neer op aarde
om te gaan in dood en graf.

Lam van God, als w' U zien wand'len
als een Vreemde, maar volmaakt,
altijd dienstbaar, terwijl U toch
heel de schepping had gemaakt,
kunnen wij niets dan bewond'ren
heel Uw hart, God toegewijd.
Heiland, vol aanbidding brengen
wij U lof en heerlijkheid!

Godslam, als wij U zien hangen
aan het kruis van Golgotha,
zo door God voor ons geslagen,
dan aanbidden w' Uw genâ.
Wij erkennen diep verwonderd
dat U ging tot in de dood
voor ons, eens verdorven zondaars.
Heere, U bent oneindig groot!

James G. Deck

Treffende gedachten uit Petrus' toespraak in Handelingen 3 (1)

Uit onwetendheid gedaan

In alle duidelijkheid heeft Petrus aan zijn Joodse broeders hun zonden moeten laten zien om hun geweten wakker te schudden. Zou hij nu van hun gezicht verbijstering kunnen aflezen? In ieder geval verandert hij onverwachts zijn toon en laat hij troostrijke woorden van genade volgen. Hij heeft diepe sporen in hen moeten achterlaten, maar zijn nu volgende woorden moeten als balsem voor het hart van zijn toehoorders geweest zijn:

'En nu, broeders, ik weet dat u het uit onwetendheid hebt gedaan, zoals ook uw oversten' (vs. 17).

Petrus houdt hun nu de waarheid van een andere kant voor. Hij had gezegd: 'De Vorst van het leven hebt u gedood' (vs. 15). Maar nu laat hij hun zien dat het in Gods gedachten lag dat Zijn Christus lijden moest, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen.

We kunnen inderdaad op twee verschillende manieren 'onder het bloed van Christus' zijn. Overmoedig had heel het volk onder aanvoering van zijn leiders uitgeroepen: 'Zijn bloed over ons en over onze kinderen!' (Matth. 27:25). Wel, dat was heel wat anders dan het bloed van het Paaslam dat bescherming biedt – ja, direct het tegendeel ervan. Het bloed van Christus was dan wel op hen, maar als schuld en tot oordeel, niet tot hun bescherming en reiniging. Petrus moest hen op deze manier plaatsen onder het bloed van Christus. Ze hadden deze bloedschuld op zich geladen. Zelfs de hogepriesters wisten dat het geld dat ze Judas Iskariot gegeven hadden 'bloedgeld' was (Matth. 27:6).

Maar dan komt deze plotselinge verandering in de toespraak van Petrus. Hij biedt hun namelijk genade en vergeving aan. Hoewel het bloed van Christus *door* hen vergoten werd, beschrijft hij het nu als *voor hen* vergoten – het vergieten van het bloed van Christus niet als hun *zonde*, maar als middel tot *bevrijding* ervan. Het is de genadevolle ommekeer van 'Christus *door u* gekruisigd' naar 'Christus *voor u* gekruisigd'.

Wat een wonderlijke genade van God! Petrus wil dat ze zich beke-
ren. Zo wil hij hen onder de bescherming van het bloed brengen. Waren eens ook niet hun voorvaders achter het bloed van het Lam aan de beide deurposten en de bovendorpel in hun wonin-
gen in veiligheid geweest toen de engel van Jahweh alle eerstge-
borenen in het land Egypte trof (Ex. 12)? Petrus heeft hier voor
zijn Joodse broeders dezelfde wens als later de apostel Paulus:
'Broeders, de wens van mijn hart en mijn gebed voor hen tot God
is dat zij behouden worden' (Rom. 10:1).

Maar hoe kan hij zeggen: 'En nu, broeders, ik weet dat u het
uit onwetendheid hebt gedaan, zoals ook uw oversten' (vs. 17).
Wel, dit handelen in onwetendheid heeft twee kanten, een ne-
gatieve en een positieve. In negatieve zin was het voor hen be-
schamend dat ze de Schriften niet kenden, en ook de kracht van
God niet (Matth. 22:29). Ze hadden de Heilige Schriften van het
Oude Testament in handen en zagen niet dat die werkelijkheid
waren geworden in de Heere Jezus. Ze hadden woorden van
genade en waarheid gehoord die op aarde nog nooit gehoord
waren. Maar ze hebben daar niets mee gedaan. God had Zijn
Christus bevestigd door krachten en wonderen en tekenen, die
Hij door Hem in hun midden deed (Hand. 2:22). Maar ook deze
taal begrepen ze niet. Wat een onwetendheid toonden ze met
dit alles, wat een blindheid!

Als we nu naar de positieve kant kijken, dan opent zich een on-
peilbare diepte van Gods barmhartigheid. We stonden al even

stil bij het gebed van de stervende Heiland aan het kruis: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!' Met deze woorden had de Heere hen onder doodslagers geschaard, niet onder moordenaars. Dat maakte een enorm verschil uit en was inderdaad onbegrijpelijk grote barmhartigheid! Voor de doodslager was er hoop, maar niet voor de moordenaar. De doodslager onderscheidde zich van de moordenaar door het feit dat hij iemand zonder opzet, niet met voorbedachten rade om het leven had gebracht (zie bijvoorbeeld Jozua 20:3). Zoals de verordening van God in Numeri 35 laat zien, kon de doodslager naar een van de vrijsteden vluchten en daar bescherming vinden tegen de bloedwreker (vs. 11).

Wat spreekt dat alles toch van dat wat de Heere Jezus voor dit schuldige volk wilde zijn: een 'vrijstad' waar ze bescherming tegen het oordeel konden vinden!

Petrus knoopt direct bij de woorden van zijn grote Voorbeeld aan en houdt rekening met hun onwetendheid: 'En nu, broeders, ik weet dat u het uit onwetendheid hebt gedaan, zoals ook uw oversten'. En als enige tijd later Stefanus, de eerste Christelijke martelaar, stervend uitroept: 'Heere, reken hun deze zonde niet toe!' (Hand. 7:60), dan heeft hij dezelfde houding van genade. In zijn eerste brief aan de Korinthiërs herinnert de apostel Paulus de gelovigen eraan dat de oversten van deze wereld de wijsheid van God niet gekend hadden. Want als zij die gekend hadden, hadden zij de Heere van de heerlijkheid niet gekruisigd (1 Kor. 2:8).

Paulus zelf ziet zich als de voornaamste van de zondaars, omdat hij de Gemeente van God had vervolgd. Maar hij roemt de overweldigende genade van de Heere, omdat hem barmhartigheid bewezen was, 'omdat ik het onwetend heb gedaan'

(1 Tim. 1:13). Hij plaatst zich daarmee in geloof op grond van de genade. Paulus vertrouwt erop dat het gebed van de Heere ook verhoord zou worden als het over hem ging. Hij denkt niet alleen aan zichzelf, maar ziet dat hij een voorbeeld mag zijn voor iedereen die later in Hem zou geloven: 'Maar mij is daarom barmhartigheid bewezen, zodat Jezus Christus aan mij, de voornaamste van de zondaars, al Zijn lankmoedigheid bewees tot een voorbeeld voor hen die [later] in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven' (vs. 16).

Aan het eind van zijn leven, toen hij helemaal alleen was en niemand hem steunde toen hij voor de keizer verantwoording moest afleggen, maar iedereen hem in de steek liet, kon deze gezegende dienstknecht van de Heere helemaal in de gezindheid van zijn Meester zeggen: 'Moge het hun niet toegerekend worden' (2 Tim. 4:16).

Als we dit alles voorbij laten trekken aan ons geestelijk oog, ervaren we grote blijdschap en diepe vrede. Wat een Heere en Heiland hebben wij toch, Die zo'n smeekebed aan het kruis kon uitspreken – een gebed dat zich in zijn draagwijdte zelfs uitstrekt tot ons! **De deur van genade staat vanaf dat moment wijd open –**

voor de Joden toen en voor alle mensen vandaag. Talloze mensen hebben in de genadetijd gebruikgemaakt van Gods barmhartigheid en zijn tot geloof in de Heere Jezus gekomen, tot het eeuwige leven. Zij horen allemaal bij de vrucht van de moeitelijke inspanning van Zijn ziel (Jes. 53:11).

En de Joden? – We keren opnieuw terug naar hen om te zien hoe de genade van God ook *hun* harten probeerde te bereiken!

De lijdende Christus van God

Zoals later de apostel Paulus, zo onderbouwt ook de apostel Petrus wat er gebeurd was met het Woord van God, het Oude Testament. Het Nieuwe Testament komt voort uit het Oude, zoals een twijg uit een stam. Loochent het ongeloof het Oude Testament, dan valt voor hem ook het Nieuwe. Het is niet mogelijk vast te houden aan Christus en aan het Evangelie en tegelijkertijd het gezag van het Oude Testament te ontkennen.

Daarom wordt zowel in het boek Handelingen als in de brieven keer op keer getoond hoe de leer van het Nieuwe Testament gefundeerd is op het Oude Testament. Hoewel de nieuwtestamentische waarheid ver uitsteekt boven wat in het Oude Testament geopenbaard is, is het toch helemaal in overeenstemming met het Oude Testament.

(Wordt vervolgd).

Christian Briem

De drie delen van de profetische toespraak in Mattheüs 24-25 (2)

De chronologie in verband met de komst van de Heere

- 1. De opname:** In het Nieuwe Testament vinden we geen aanwijzing wanneer de opname zal plaatsvinden. De Heere Jezus heeft ons beloofd: 'Ik kom spoedig' (Openb. 22:20). Hij heeft ons beloofd ons op te nemen of 'weg te rukken' van deze

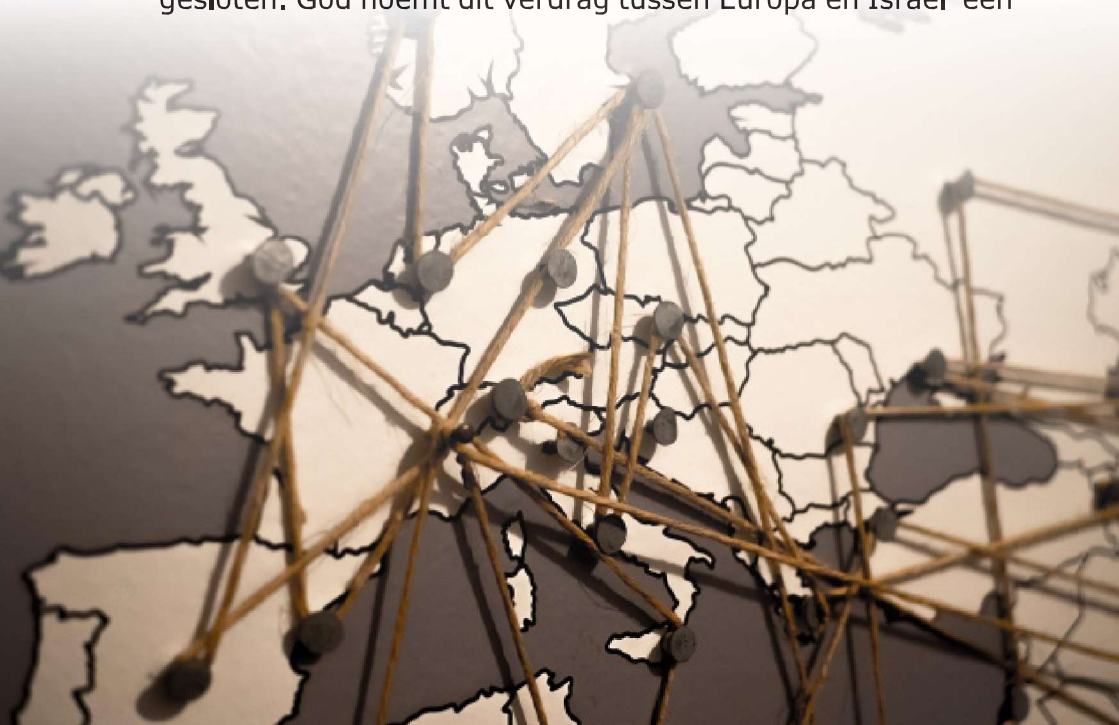
aarde (1 Thess. 4:13-18; Joh. 14:1-3¹). Aan deze opname zullen alle gelovigen uit het Oude en Nieuwe Testament deelnemen die tot dat moment zijn ontslapen. Daarbij komen nog de dan levende gelovigen die zich hebben bekeerd en in de Heere Jezus geloven. Zij zullen bij de opname worden veranderd, zonder dat zij door de dood hoeven te gaan.

- 2. Uur van verzoeking:** Na de opname zal onmiddellijk of na een bepaalde overgangsperiode een periode van oordeel aanbreken. De Heere Jezus noemt deze in Zijn brief aan de gemeente in Filadelfia het 'uur van de verzoeking'. Dat uur en die verzoeking komen over de hele aarde. Die hele periode van oordeel duurt zeven jaar. Dat komt overeen met de 70e jaarweek van Daniël (een week van jaren = 7 jaar; verg. Dan. 9:24 e.v.).
- 3. De grote verdrukking:** Deze begint met de verdrijving van satan uit de hemel (Openb. 12:9) en duurt drieënhalf jaar (verg. Dan. 12:7; Openb. 12:14), d.w.z. 42 maanden (verg. Openb. 11:2; 13:5) of 1260 dagen (Openb. 12:6). Het begin ervan valt precies in het midden van de eerder genoemde zeven jaren van verdrukking. Deze tijd, ook wel 'benauwdheid voor Jakob' genoemd (Jer. 30:7), betreft Israël en in het bijzonder de Joden die in Jeruzalem en Judea wonen. Het uiterlijk zichtbare begin ervan bestaat erin dat het beeld van de Romeinse keizer door de antichrist in de tempel wordt geplaatst (Openb. 13:14-15). De antichrist — door Paulus 'de zoon van het verderf' genoemd (2 Thess. 2:3) — zal persoonlijk in deze tempel plaatsnemen (2 Thess. 2:4). De Heere noemt dit beeld 'de gruwel van de verwoesting' (Matth. 24:15). Want het zal verwoesting brengen voor het ongelo-vige Israël.

¹ Opmerking van de redactie: Het Vaderhuis is het eeuwige Thuis voor de gelovigen die horen bij de Gemeente.

4. Politieke en religieuze heerser: Op dat moment zullen de Romeinse keizer (het eerste beest, uit Openb. 13:1 e.v.; Openb. 14:9,11; 15:2; 16:2,10,13; 17:3,7,8,11 enz.) en de antichrist (het tweede beest, uit Openb. 13:11 e.v.) al hun macht laten zien. Zij zullen politieke (de Romeinse keizer) en religieuze (de antichrist, de valse profeet, Openb. 16:13; 19:20; 20:10) macht opeisen. Ze zullen zich in al hun boosaardigheid openbaren en zijn geïnspireerd door satan (verg. Openb. 13:2,11,14).

5. Het verbond van Israël met Europa: In het Midden-Oosten broeit er een groot crisisgebied. De landen rondom Israël staan vijandig tegenover de Joden en dreigen met een invasie. De leiders van Jeruzalem beraadslagen daarom onder het bewind van de antichrist hoe ze de aanval en onderdrukking van deze omringende naties kunnen ontlopen. Daarbij profiteren zij ervan dat de Romeinse keizer aan het begin van de zeven jaren van verdrukking (de 70e week van Daniël, verg. Dan. 9:27) een vast verbond met het land Israël heeft gesloten. God noemt dit verdrag tussen Europa en Israël 'een

verbond met de dood' (Jes. 28:15). Blijkbaar waren de oorlogsconflicten die vandaag de dag al zichtbaar zijn, op dat moment al uiterst explosief en verstrekkend. Daarom besloot Europa om strategische redenen een vast verbond met Israël te sluiten. Want de 'koning van het noorden' die in Daniël 11:40 en andere Bijbelteksten wordt genoemd, probeert Israël steeds meer te destabiliseren en te vernietigen. Deze naam staat voor de Assyriërs die in het Oude Testament herhaaldelijk worden genoemd (bijv. Nahum 1:14; 2:6). Achter deze volkeren – het rijk omvatte in zijn laatste bloeiperiode delen van Egypte en Turkije, evenals Israël, Libanon, Syrië en Irak – staat een andere grote vijand van Israël: Rusland (Dan. 8:24; Ezech. 38:39). Dat is Gog uit het land van Magog, de oppervorst van Mesech en Tubal (Ezech. 38:2), 'in het uiterste noorden', gezien vanuit Israël (Ezech. 38:6,15; 39:2). Omdat Rusland een grote uitdaging vormt voor Europa, probeert de Romeinse keizer tegenallianties te sluiten om zijn machtsgebied te behouden en uit te breiden. Israël ziet op zijn beurt het voordeel van zo'n verdrag in, namelijk dat het daardoor aan de heerschappij van de koning van het noorden zou kunnen ontsnappen (Jes. 28:15; 57:9; Dan. 9:27).

- 6. Vlucht van de gelovige Joden:** Het plaatsen van dit gruwelijke beeld is voor de trouwe Joden in en rond Jeruzalem het teken om de woestijn in te vluchten (verg. Matth. 24:15-20). We kunnen ervan uitgaan dat vooral Moab het toevluchtsoord van de Joden zal zijn (Jes. 16:1-5; vergelijk het voorbeeld in 1 Sam. 22:3-4). Alleen op deze manier kunnen zij ontsnappen aan de verschrikkelijke vervolgingen door het ongelovige volk Israël en de tiran, de antichrist.
- 7. Belegering van Jeruzalem door de Assyriërs:** In deze tijd vormen zich de vijanden van Israël, die het land willen veroveren en vernietigen. Jeruzalem wordt zo voor alle omringende naties een 'bedwelmende beker' (zie Zach. 12:2).

Blijkbaar vindt aan het einde van de drieënhalve jaar durende verdrukking een eerste militaire aanval plaats van zowel de koning van het zuiden (Egypte) als de koning van het noorden die met hem in vijandschap leeft (zie Dan. 11:40). God zal hem gebruiken als een roede tegen Israël (Jes. 10:5) om het volk te tuchtigen (en de Assyriër zal ook Egypte onderdrukken, Dan. 11:40 e.v.). Het leger van de Assyriërs zal Israël overspoelen en veroveren (Jes. 8:7-8; verg. Dan. 11:40-41) en Jeruzalem belegeren (Jes. 28:18-19), misschien wel vijf maanden lang (verg. Openb. 9:5). Dat zal een vreselijke nood zijn voor de gelovige Joden die niet uit Jeruzalem en Israël konden vluchten. Het tweede psalmboek beschrijft deze nood. Ook het gebed van Jona in de buik van de vis (Jona 2) is een profetische verwijzing naar deze tijd.

8. Belegering van Egypte door de Assyriërs: Veel ongeloofige Joden zijn onder druk van Assyrië naar Egypte gevlucht (verg. Jes. 30:1-6). Maar de Assyriër zal hen niet ongestraft laten gaan. Daarom zullen zij verder trekken naar Egypte om ook Egypte te verslaan (Dan. 11:42-43) en de vluchtelingen op te sporen. Om Israël onder controle te houden, hebben zij een bezettingsmacht in Israël achtergelaten. Waarschijnlijk zal hij zich versterken door een coalitie met buurlanden aan te gaan en een verbond met hen te sluiten (zie Ps. 83:4-10), zodat hij niet geïsoleerd zal handelen, maar een statenbond zal leiden. Egypte zelf lijkt in deze tijd geen overkoepelende functie meer te spelen. Behalve in Daniël 11:40 lijkt deze oorlogsmacht namelijk nergens anders prominent genoemd te worden met het oog op de eindtijd.

9. De vlucht van de antichrist naar Europa: Door de plotselinge inval van de Assyriërs en misschien ook gezien de politieke situatie in Europa (deels democratie) zal het Romeinse leger niet onmiddellijk (kunnen) ingrijpen. Uit angst voor zijn leven zal de antichrist daarom vluchten en zijn volk

in eerste instantie in de steek laten. Hij zal als het ware in ballingschap gaan en onderdak vinden bij zijn sterke partner Europa (verg. Zach. 11:16-17). Tegelijkertijd zal hij de heerser van het verenigde Europa aansporen om zo snel mogelijk naar Jeruzalem te komen om de Assyriërs te verdrijven en te vernietigen. Satan zal dit bewerkstelligen ('de mond van de draak', Openb. 16:13), omdat hij Israël wil vernietigen. In werkelijkheid is het God Die de zaken zo stuurt dat de hoofdrolspelers – de Romeinse keizer, de antichrist, het Europese leger en het ongelovige Israël – op één plaats bijeen zullen komen (verg. Openb. 16:16; 19:17).

10. De Romeinse keizer in de oorlog om

Israël: De heerser van het Romeinse Rijk zal vervolgens inderdaad naar Jeruzalem komen om zijn eigen macht te versterken en uit te breiden (verg. Openb. 16:12-16; 19:19). Openbaring 16:12 lijkt erop te wijzen dat nog meer legers uit het Midden-Oosten en misschien zelfs uit China zich in deze oorlog zullen mengen. Ze zullen zich allemaal verzamelen op de plaats Armageddon, wat betekent: berg van Megiddo (Openb. 16:16). Megiddo ligt in de vlakte van Jizreël, ongeveer in het midden van het land Israël. Eigenlijk willen al deze legers tegen de Assyriër vechten om hem de macht over Israël te ontnemen. Maar dan gebeurt er iets bijzonders.

11. De overwinning van Christus op de Romeinse keizer en de antichrist: De Heere Jezus komt met alle verlost

en de antichrist: De Heere Jezus komt met alle verlost en die Hij heeft opgenomen (zie punt 1) en met de engelen uit de hemel (Openb. 19:11-16; 1 Thess. 3:13; Jud. 14). We lezen hier nog niet dat de Heere direct naar de aarde komt.

Het lijkt er dus op dat deze komst voorafgaat aan Zijn latere, voor iedereen zichtbare wederkomst op de Olijfberg (Zach. 14:4; Openb. 1:7). Zijn eerste daad zal de overwinning zijn op de heerser van Europa en de antichrist, samen met hun legers. Dat zal geen langdurige strijd zijn, maar de verschijning van Christus zal voor hen *onmiddellijk* het einde betekenen. Deze twee leiders zullen dan levend in de poel van vuur, de hel, worden geworpen (Openb. 19:19-20). De antichrist zal worden verslagen door de adem van de mond van de Heere (2 Thess. 2:8). *Dit oordeel over de twee leiders van de wereld wordt door maar één Persoon uitgevoerd: de Mensenzoon, de Heere der heren en Koning der koningen. Wij zijn het waard geacht om daarbij aanwezig te zijn, maar alleen Hij zal handelen!* Dat wij, die zelf vijanden van God waren (Rom. 5:10), ooit naast Zijn Zoon mogen staan in het oordeel over Zijn vijanden, is onbegrijpelijk en onze aanbidding waard!

Waarschijnlijk eindigt met deze eerste overwinning van Christus na Zijn tweede komst de al genoemde periode van 1260 dagen (Openb. 12:6; of 42 maanden of drieënhalf jaar). Maar tot het begin van het vrederijk moeten er nog eens 30 of 75 dagen verstrijken (verg. Dan. 12:11-12). Dat zou de tijd kunnen zijn waarin de hierna beschreven gebeurtenissen plaatsvinden.

(Wordt vervolgd).

Manuel Seibel

De voltooiing van de tabernakel

'Zo voltooide Mozes het werk. Toen overdekte de wolk de tent van ontmoeting, en de heerlijkheid van de HEERE vervulde de tabernakel' (Ex. 40:33a-34).

Wat een verbazingwekkend moment moet het geweest zijn om te zien hoe de tent voltooid was en de Heere er bezit van nam. Van alle eeuwigheid af was het de wens van God om bij de mensen te wonen. Zijn verlangen ging naar hen uit.

Toen de Israëlieten bevrijd waren uit de slavernij en in de woestijn waren geleid om hun God te dienen en het Beloofde Land in bezit te nemen, maakte de Heere Zijn wens opnieuw bekend: 'zodat Ik in hun midden kan wonen' (Ex. 25:8). Nu was onder het leiderschap van Mozes de tent van ontmoeting voltooid en de Heere nam Zijn plaats in onder Zijn volk. Hij kwam in de vorm van een wolk. Als we zorgvuldig naar de verzen van dit hoofdstuk kijken, komen we tot de conclusie dat de wolk twee aspecten van Zijn aanwezigheid aanduidde.

Ten eerste **openbaarde Hij Zijn heerlijkheid**. Iemand heeft eens geschreven: 'Zijn heerlijkheid is de tentoonstelling van wat Christus is in al Zijn toewijding aan de Vader en Zijn goedheid voor ons'. Ik geef toe dat dit een zeer beperkte beschrijving is van de heerlijkheden van de Heere Jezus. Maar Zijn heerlijkheid en de heerlijkheid van Hem Die Hem had gezonden, komen schitterend uit als we kijken naar het werk van de Heere Jezus. Zij beiden, Vader en Zoon, gingen samen.

Het tweede aspect is dat **Zijn aanwezigheid ons ook leidt**. Wanneer de wolk opsteeg, moest het volk verder trekken. Wat een kostbare gedachten onthullen deze verzen. Nu is de Geest van God bij ons, zowel in de vergadering als in de individuele gelovige. Dit is het fundament van het Christendom. Het werk is

volbracht. Christus als Mens is nu in de heerlijkheid en wij mogen Hem daar zien. Tegelijkertijd is God, de Heilige Geest, aanwezig in de gelovigen op aarde. Wat is het verdrietig dat deze kostbare waarheden worden veronachtzaamd. Laten we bidden dat wij vandaag iets van de heerlijkheid van de Heere Jezus mogen zien en tegelijkertijd mogen ervaren dat de Heilige Geest in ons is. Hij leidt ons door de woestijn.

Klaas Rot

Bij het kruis staan

**De houding van de discipel die door
de Heere Jezus werd geliefd**

Het kruis is voor ons de hoogste manifestatie van de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat. Het is de openbaring van het hart van God aan de wereld. Daar werden onze zonden verzoend. Daar werd de beker van ons oordeel door onze lijdende Verlosser tot de laatste druppel leeggedronken. Daar werd de haat van de mensen volledig blootgelegd – maar **de liefde van God scheen in al haar grootsheid boven dat alles uit**. Wij moeten bij het kruis onze ziel door de betekenis ervan laten raken. Als we dat doen, zullen wij ons ervan bewust zijn dat wij de discipelen zijn die Jezus liefheeft en zullen we trouw en met lof op Zijn liefde reageren.

'Eén van Zijn discipelen, hij die Jezus liefhad, lag aan in de schoot van Jezus' – Johannes 13:23

'Toen nu Jezus Zijn moeder zag, en de discipel die Hij liefhad daarbij zag staan' – Johannes 19:26

'Toen Petrus zich omkeerde, zag hij de discipel volgen die Jezus liefhad' – Johannes 21:20

De oprechtheid van discipelen wordt op de proef gesteld wanneer de Heere en Meester wordt afgewezen. Toen Hij op aarde was, waren veel mensen bereid Hem te volgen als zij Zijn wonderen zagen of aten van de broden waarmee Hij hen voedde. Zij hadden nog nooit zo'n verzadigende maaltijd gehad als bij het Meer van Galilea. Hij was toen populair en deze mooiweerdiscipelen hielden van goed voedsel en populariteit. Maar toen Zijn woorden erop wezen dat de manier waarop Hij Zijn volgelingen zou leiden, niet was zoals zij hadden verwacht, keerden veel volgers zich van Hem af en wandelden ze niet meer met Hem. Uiteindelijk, in hoofdstuk 13, waren er nog maar twaalf mannen over en een van die twaalf was een verrader. Maar deze situatie openbaarde de basis van het ware discipelschap en maakte duidelijk waardoor de discipel trouw kan blijven aan de Heere tot Zijn terugkomst.

Merk op hoe de Geest ons hier de Heere toont. *'Jezus, Die wist dat Zijn uur was gekomen dat Hij uit deze wereld zou overgaan naar de Vader en Die de Zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, [heeft] hen liefgehad tot het einde'* (Joh. 13:1). Zijn tijd van heengaan was gekomen en Hij wist van de schande en van het onuitsprekelijke leed dat er over Hem zou komen. Dat alles moest Hij dragen ter wille van Zijn discipelen en ter wille van ons, maar Hij had hen er geen greintje minder om lief. Niets kon Zijn liefde voor hen veranderen; ze was groter dan de wateren van oordeel en dood – *Hij had hen lief tot het einde*. Deze twee dingen – Zijn heengaan uit de wereld via Gethsémané, Gabbatha

en Golgotha en Zijn onveranderlijke liefde voor de Zijnen door dit alles heen – moeten we bijeenhouden, want in de ware kennis van deze dingen ligt het geheim van waar discipelschap. Niet de offers die wij voor Hem brengen, maken ons tot 'ware discipelen', maar de kennis van het offer dat Hij voor ons heeft gebracht. Het is niet onze liefde tot Hem, maar Zijn liefde tot ons die ons ertoe brengt om Hem te volgen.

Maar de Heere wist meer dan alleen het feit dat het uur van Zijn heengaan was aangebroken. Hij wist 'dat de Vader Hem alles in de handen had gegeven'. Hoe groot is Zijn heerlijkheid die zo wordt geopenbaard! Reik tot aan de hoogste hoogte van het voornemen van God en tot aan de diepste diepte van Zijn oordelen en omarm als u kunt de enorme reikwijdte van Zijn wil – alles is in de handen van de Heere Jezus gelegd. Hij zal engelen bevelen, Hij zal mensen zegenen, Hij zal demonen oordelen, Hij zal elke vijandige macht onderwerpen aan de wil van God en het universum met Zijn heerlijkheid vullen. Dat is het vertrouwen, het absolute vertrouwen, dat de Vader in Hem heeft: alle dingen zijn aan Zijn zorg toevertrouwd; **niets is Hem onthouden. Dat is de maat van Zijn heerlijkheid.** Dit wetende en ook 'dat Hij van God was uitgegaan en tot God heenging' en tot God kon terugkeren omdat Hij heel Zijn wil had volbracht, wat doet Hij dan? Hij legt Zijn kleren af en omgordt Zich met een linnen doek en buigt zich voor Zijn discipelen neer om hun voeten te wassen! De heerlijkste Persoon in het universum verricht de dienst van een slaaf aan Zijn discipel! Laat die onbeschrijfelijke genade, laat de liefde die in die grootse daad omvat was, de juiste uitwerking op ons hebben als wij dit overdenken!

Die daad betekende meer dan we op het eerste gezicht zouden denken, maar laten we ervoor zorgen dat bij het zoeken naar de innerlijke betekenis ervan de schoonheid die er aan de oppervlakte ligt, ons niet ontgaat. De Heere zal het universum gaan vullen met de heerlijkheid van God, zo groot is Hij, maar zal Hij ooit

groter zijn dan toen Hij, slechts omgord met een linnen doek, Zijn discipelen een voorbeeld gaf dat zij moesten navolgen? Nee, het was toen Hij Zich neerboog dat de heerlijkheid van Zijn Persoon boven alles uit straalde; toen Hij de dienaar werd van alle mensen, was Hij de grootste van iedereen. **Maar wat bracht Hem in deze plaats van dienstbaarheid? Dat was Zijn liefde.** En wat was het doel? Waarom diende Hij hen op deze manier? Dat was zodat zij deel zouden hebben met Hem. Hij verlangde ernaar dat zij in de meest gezegende intimiteit met Hemzelf zouden worden gebracht en gehouden. Hij hield zo teder, zo vurig, van Zijn discipelen dat Hij geen enkele afstand of onverschilligheid kon verdragen. Hij wil ons dicht bij Hemzelf hebben, waar wij genieten van de heilige intimiteit die Zijn liefde ons biedt. Hebben we daarover nagedacht? Een van die discipelen beseftte dit. Het soort liefde waarmee de Heere Jezus hem liefhad, drong door tot zijn ziel. Bij dit besef werd alle terughoudendheid uit zijn hart verdreven en 'hij lag aan in de schoot van Jezus' (Joh. 13:23).

Dit was een onmiddellijke reactie op de liefde die zich zo heerlijk had geuit. Het moet een grote vreugde geweest zijn voor het verdrietige en verontruste hart van de Heere. Liggend aan de boezem van de Heere kon deze discipel over zichzelf spreken als de discipel die door de Heere Jezus werd geliefd. De liefde van Jezus werd de overheersende factor in zijn leven. Alle ware discipelschap begint, gaat door en eindigt daar. Het vindt zijn bron en zijn kracht in de liefde van Christus. Hier, in de houding van Johannes, zien we dat hij al zijn zelfvertrouwen opgeeft. Petrus was zelfverzekerd. Hij zei als het ware: 'Heere, u kunt Mij vertrouwen, ik zal U niet teleurstellen; alle anderen misschien wel, maar ik niet; rust in mijn liefde, lig aan mijn boezem'. We weten hoe het afliep. De houding van Johannes staat in contrast met Petrus' oprechte maar ijdele opschepperij. Johannes zei als het ware: 'Heere, ik kan niet vertrouwen op mijn liefde voor U, maar ik kan wel vertrouwen op Uw liefde voor mij. De plaats van mijn vertrouwen en rust is Uw liefde, Uw boezem'.

De volgende keer dat we 'de discipel die Jezus liefhad' zien, 'staat hij daarbij' (Joh. 19:26.) Hij verborg zich niet in schaamte en angst zoals Petrus. Hij hield zich ook niet bezig met eigen bedenksels, maar hij 'stond daarbij'. En let goed op waar hij stond: het was *bij het kruis*. Hij stond daar en de wereld kon hem zien. Drie vrouwen stonden er, want de toewijding en trouw aan Christus, ongeacht wat anderen dachten en deden, was altijd zichtbaar bij deze vrouwen die de Heere liefhadden. Maar Johannes was er ook – hij stond bij het kruis. Wat de wereld van hem vond, deed er niet toe. Een liefde die sterker was dan de dood had hem verbonden met zijn gekruisigde Meester. Hij was 'de discipel die Jezus liefhad' en wat kon hij anders doen in dat donkere uur dan bij het kruis staan?

Maar hij zou daar helemaal niet geweest zijn als hij niet aan de boezem van zijn Heere had gelegen en als de liefde van de Heere niet het allerhoogste voor hem was geweest in zijn leven. Maar hij stond er wel, de voorbeelddiscipel. In zijn staan daar geeft hij onze plaats aan ten opzichte van de wereld en Christus. Paulus stond bij het kruis toen hij riep: *'Ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld'* (Gal. 6:14). Maar wat was het dat hem daar bracht? Hij wist ook dat hij de discipel was die Jezus liefhad, want hij zei: *'de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven'* (Gal. 2:20).

Wij moeten vandaag *bij het kruis staan*. Als we dat niet doen, zijn we geen echte discipelen. Het kruis is niet populair in de religieuze wereld. De mensen willen een Christus zonder kruis en een evangelie zonder bloed. Zoals zij vroeger de Heere bespotten en zeiden: 'Kom van het kruis af en wij zullen geloven', zo roepen zij nu om een Jezus met een geweldige en innemende persoonlijkheid, een onverschrokken hervormer, een ethisch leraar. Een dergelijke Jezus is er niet, behalve in hun verduisterde voorstellingen. Hij kwam om de Redder van de mensen te zijn, omdat

de mensen verloren zondaars waren. Zonder het kruis kon Hij niet de Redder zijn. Het kruis is voor de Grieken een dwaasheid en voor de Joden een aanleiding tot vallen. De schande ervan is niet verdwenen, want het treft nog steeds het fundament van alle menselijke roem en trots.

Maar voor ons die gered worden, is het de kracht van God en de wijsheid van God (1 Kor. 1:23). **Daarom staan wij bij het kruis en herhalen we nog eens waar we dit artikel mee begonnen:** *Het kruis is voor ons de hoogste manifestatie van de liefde van Christus die de kennis te boven gaat. Het is de openbaring van Gods hart. Daar werden onze zonden verzoend. Daar werd de beker van ons oordeel door onze lijdende Verlosser tot de laatste druppel leeggedronken. Daar werden de haat en de zonde van de mensen volledig blootgelegd – maar de liefde van God scheen in al haar grootsheid boven dat alles uit. Wij moeten bij het kruis staan en onze ziel door de betekenis ervan laten raken. Als we dat doen, zullen wij ons ervan bewust zijn dat wij de discipelen zijn die Jezus liefheeft en zullen we trouw en met lof op Zijn liefde reageren.*

En merk nu op wat het gevolg is van de trouw van Johannes. 'Toen nu Jezus Zijn moeder zag, en de discipel die Hij liefhad daarbij zag staan' (Joh. 19:26). Wie kan beseffen wat een troost het in dat donkere uur voor Hem geweest moet zijn om Johannes daar te zien! '[Hij zei] tot Zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zei Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar in zijn huis' (vs. 26-27). De Heere kon Johannes nu vertrouwen. Hij kon hem een kostbare erfenis toe- vertrouwen. En Johannes reageerde in trouw op dat vertrouwen. De Heere verlangt ernaar om ook ons te vertrouwen, om ons als

Zijn vrienden te hebben van wie Hij op aan kan. Zou er een groter voorrecht kunnen bestaan, dat de Heere tegen ons zegt: 'Ik wil dat je zorgt voor sommigen die kostbaar voor Mij zijn? Ik wil dat je tijdens Mijn afwezigheid op aarde Mijn belangen behartigt'? Niets kan groter of begeerlijker zijn en het ligt in ons aller bereik. We hoeven alleen maar aan Zijn boezem te liggen en bij Zijn kruis te staan en dan zal de Heere ons een taak toevertrouwen die wij voor Hem mogen verrichten.

In hoofdstuk 21 van ons Evangelie stond de opgestane Heere aan de oever van de zee. Hij richtte Zich na hun lange nacht van vruchteloze arbeid met woorden van tedere zorg tot Zijn discipelen. Ook bracht Hij de tot dan toe onwillige vissen naar hun lege netten. Wie anders dan Hij zou met zo'n tederheid en gezag kunnen spreken? Johannes herkende de Heere en vanaf dat moment volgde hij Hem. Dat deed hij zonder dat het hem was gezegd. Petrus moest de opdracht krijgen om de Heere te volgen, maar dat geldt niet voor Johannes in dit Evangelie. Aan het begin zien we hem terwijl hij de Heere volgt zonder dat dit hem is gezegd. De laatste keer dat we hem aantreffen, volgt hij nog steeds zonder dat het hem wordt gezegd. Hij volgde omdat hij niet anders kon. De schat die hij had gevonden in de liefde van de Heere, had hem tot een discipel gemaakt. Hij werd aangetrokken, het werd hem niet bevolen en daarin ligt het ware discipelschap.

Petrus keerde zich om en zag hem volgen en zei: 'Heere, maar wat zal er met deze gebeuren?' Maar dat was Petrus' zaak niet. Het had voor hem genoeg moeten zijn dat de Heere hem een weg had gewezen die hij moest gaan. De Heere berispt hem vriendelijk, maar verklaart tegelijkertijd wat Hem behaagt: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom, wat gaat het jou aan? Volg jij Mij'. Daarna werd onder de broeders gezegd dat die discipel niet zou sterven. Maar de Heere had niet gezegd dat hij niet zou sterven. Zijn woorden worden herhaald als om ze te benadrukken: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom'. Wat bedoelde Hij? Hij zal beslist bedoeld

hebben dat Hij zo'n soort discipel wil aantreffen als Hij terugkomt. Wat voor soort discipel? De discipel die *aan Zijn boezem ligt, bij Zijn kruis staat en Hem volgt zonder dat het hem gezegd is*. Wij moeten allemaal het verlangen te hebben om zo'n discipel te zijn.

Discipelschap is een zeer persoonlijke zaak: Johannes moest zelf volgen, Petrus moest zelf volgen en ieder van ons moet zelf volgen. Maar om helemaal de gezegende kenmerken van het discipelschap te kunnen ontwikkelen, hebben we elkaar nodig. We moeten een Meester hebben Die wij volgen en broeders met wie wij samen volgen. 'Hieraan zullen allen weten dat u Mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt', heeft Hij gezegd (Joh. 13:35). Wat Hij voor ons is, moeten wij voor elkaar zijn. Want Hij heeft ons een voorbeeld nagelaten, zodat wij elkaar behandelen zoals Hij ons behandeld heeft. In dit ware discipelschap is de ware, wezenlijke gemeenschap verzekerd die naar Gods wil is. Regels noch voorschriften kunnen dit garanderen. Als we regels en beperkingen vaststellen, gaan we in feite terug naar het tijdperk van de wet en zijn we weer overtreders (Gal. 2). Maar als we ons laten beheersen door de liefde van Christus, als we elkaar Zijn liefde laten zien, als we in liefde wandelen, wandelen we praktisch gezien in het licht en in de waarheid.

Het is door de houding van discipelschap en gemeenschap dat er een volkomen antwoord wordt gegeven op de openbaring van de Vader. De aanbidding die de Vader namelijk zoekt, is in het meest verheven aspect collectief. 'Ik zal Uw Naam *Mijn broeders* vertellen, in het midden van de gemeente zal Ik U loven' (Ps. 22:23). Als er geen gemeenschap bestaat, is er niet dit soort antwoorden-de aanbidding van de Naam van de Vader. En we kunnen dit soort liefde en gemeenschap alleen ervaren en beoefenen, als we aan de boezem van de Heere liggen, bij Zijn kruis staan, Hem volgen zonder dat het ons gezegd wordt *en uitzien naar Zijn wederkomst*.

J.T. Mawson

Een slapende Jezus?

In Lukas 8:22-24 lezen we: 'Het gebeurde nu op één van die dagen, dat Hij aan boord van een schip ging, Hij en Zijn discipelen, en Hij zei tot hen: Laten wij oversteken naar de overkant van het meer. En zij staken van wal. Terwijl zij nu voeren, viel Hij in slaap. En er sloeg een stormwind neer op het meer, en zij liepen vol en verkeerden in nood. Zij nu gingen naar Hem toe, wekten Hem en zeiden: Meester, Meester, wij vergaan! Hij echter stond op en bestrafte de wind en de golfslag van het water, en zij hielden op en er ontstond een stilte'.

Als de discipelen wijs waren geweest, wat zouden ze dan gedaan hebben toen de storm opstak? Met welke gedachten zouden zij naar hun slapende Meester hebben gekeken? De overdenking van hun hart was misschien geweest: laten de wind en de golven maar komen. Hij had namelijk gezegd: 'Laten wij oversteken naar de overkant van het meer' en dat is voor ons de belofte dat wij veilig zijn. Ze zouden misschien zelfs samen met hun Meester zijn gaan slapen! Maar in plaats daarvan kijken ze naar de hoger wordende golven, naar hun schip dat volloopt, en roepen uit: 'Meester, wij vergaan!'

Lijkt het er vaak op dat u zich in het gezelschap van een slapende Jezus bevindt? En lijkt het er vaak op dat Hij niet bij u is? Maar heeft Hij niet als het ware gezegd: 'Laten wij oversteken naar de overkant'? Zijn aandacht is gericht op het einde van de reis – dat van u en mij op het pad. Hij zou nooit zijn gaan slapen als Hij hun niet een veilig einde van de reis had beloofd.

Toen de Heere alles had gedaan wat Hij had beloofd, waren ze vol *verwondering*, terwijl ze vol aanbiddende *bewondering* hadden moeten zijn. Herkent u dat bij uzelf? Daalt Hij niet vaak tot uw niveau af als u Zijn verhevenheid niet kunt bereiken? Maar

dan hebt u niet de stralende en zonnige ervaring die u had kunnen hebben. En toch, als Hij u niet op de vleugels van geloof kan optillen tot Zijn verhevenheid, dan zal Hij naar beneden komen en u redden. Maar dan zult u beseffen wat u bent kwijtgeraakt.

J.G. Bellett

Gerechtvaardigd uit gevoel of uit geloof?

'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus' (Rom. 5:1).

De steen waarover zoveel mensen struikelen, zijn hun gevoelens. Maar onze ervaringen hebben geen invloed op Gods feiten. Of de gelovige nu vrede ervaart in zijn ziel, of zich gekweld of verward voelt, het feit dat er vrede is gebracht, blijft onveranderd. De zon is opgegaan en dat wolken haar stralen soms blokkeren en onzichtbaar maken en een kille atmosfeer de plaats inneemt van haar aangename gloed, verandert niets aan het feit dat de zon schijnt. Wat de gelovige moet doen, is – door geloof – het dal van twijfel waarboven de wolken hangen, achter zich laten en de bergen boven de wolken beklimmen.

Een poosje geleden sprak een vriend van ons met iemand die twijfelde aan Gods onveranderde goedheid naar Zijn kinderen toe, en die niet de zegen kende van blijvende vrede met God. 'Is God dan niet tevredengesteld door wat de Heere Jezus was en is voor jou?' vroeg onze vriend aan deze persoon. 'Zou Hij Zijn aangezicht dan voor jou verbergen? Nee; **jij** bent het die door je naar binnen te keren en de zonwering neer te laten, Hem buitensluit. Je moet de zonwering openlaten. Als de zon schijnt in haar

gouden pracht en je houdt de zonwering open, dan zal ze je al haar kracht tonen. Maar als je de zonwering dichtdoet, verhinder je dat haar stralen je kamer binnenstromen. En als je met jezelf bezig bent en met je eigen gedachten en gevoelens, in plaats van met Christus, zit je in de duisternis, want daardoor sluit je het licht van Zijn aanwezigheid buiten'.

Ons hart is beslist bedrieglijk en onze gedachten en gevoelens zijn vaak heel verkeerd. Maar God ziet ons die geloven niet in het vlees, maar in Christus. En dit feit geeft onze ziel vrede.

Laat de waarheid van de volmaakte genoegdoening die God heeft in Christus en de vrede die tot ons komt door Christus in de heerlijkheid, het zonlicht zijn dat mag binnenstromen in uw ziel. Houd de zonwering omhoog. Kijk niet naar binnen, naar de donkere kamer van uw hart, maar buiten uzelf, naar Christus.

H.F. Witherby

Ik zag de hemel geopend

Schrijver: Chr. Briem

In dit prachtige boek krijgen we een indrukwekkend zicht op de hemel. Vers voor vers wordt Openbaring 19:11 – 22:5 uitgelegd, met de diepgang die we gewend zijn van deze begaafde Bijbelleraar.

Allereerst beschrijft dit Bijbelgedeelte in chronologische volgorde de gebeurtenissen van de verschijning van de Heere Jezus in heerlijkheid tot aan de eeuwige toestand. Daarna volgt er een terugblik naar de positie van de verheerlijkte Gemeente (Kerk) in het Vrederijk.

Naast veel andere leerzame, treffende details zijn er in het bijzonder twee dingen die je hart als lezer raken: de eer en de heerlijkheid die de Heere Jezus eens zal krijgen op deze aarde, waar Hij verworpen werd, en de heerlijke positie van de gelovigen uit de genadetijd, in hun innige, eeuwige verbinding met hun Redder en Heere.

Bestelnummer: 6341

240 pagina's

Prijs: € 18,75

Vooraankondiging Paaseminar Delden 3 - 6 april 2026

Thema: **Christus in het Bijbelboek Nehemia** (dl. 3).

We hopen ons tijdens de studies bezig te houden met algemene lessen uit het Bijbelboek Nehemia – lessen voor ons persoonlijke leven, onze gezinnen en voor ons gezamenlijk als gelovigen.

Hoe bijzonder dat we nog in vrijheid mogen samenkomen, Gods Woord mogen bestuderen en opgebouwd mogen worden in het geloof! Kijk op www.christelijkjeugdwerk.nl voor meer informatie.

Nadenkertje

Op 19 juli 1992 werden Paolo Borsellino, de ‘belangrijkste maffiajager van Palermo’, en zijn lijfwacht vermoord. De afschuwelijke daad werd in het openbaar weliswaar scherp veroordeeld, maar wat overbleef, was een verlamrende schok van hulpeloosheid tegenover deze acties van willekeur, die ook de verantwoordelijke personen bij de veiligheidsinstanties bezighield.

Een dergelijke machteloosheid tegenover het onrecht creëert een gevaarlijk gat, dat op een dag door een ‘sterke man’ zou kunnen worden opgevuld, of je die man nu wenst of niet. De Bijbel spreekt inderdaad over een toekomstige sterke man. Als hij verschijnt, zal overal gezegd worden: ‘Vrede en veiligheid!’ Maar het zal slechts een schijnvrede zijn, omdat hij zonder God tot stand komt, door een mens afgedwongen, die als een ‘dier’ uit het meer van de naties zal opkomen. Lees maar eens in het Bijbelboek Openbaring het 13e hoofdstuk! Maar dan, hebben we zojuist gelezen, zal ‘een plotseling verderf’ de mensen overkomen ‘en zij zullen geenszins ontkomen’. Dat is het antwoord van God op deze ‘sterke man’.

Wanneer zij zullen zeggen:

**Vrede en veiligheid,
dan zal een plotseling verderf
over hen komen.**

1 Thessalonicenzen 5:3

Maar God zij dank, het is nu nog genadetijd. Je kunt nu het onheil nog ontvluchten. Wie de door God gezonden Verlosser, Zijn Zoon Jezus Christus, in berouw en geloof aanneemt, ontvangt rust voor de ziel. Hij is dan ook veilig voor de komende oordelen van God over deze wereld.